

den Mening, at det var aldeles frugtesløst at søge Høiesteret om en Forandring af Overrettens Dom, kunde vedkommende Processøgende ikke have nogen Interesse af at appellere Sagen. Det er ikke ganske tilstrækkeligt for mig af to Grunde. For det Første kan det jo dog, selv om Justitsministeriets Chef og Departementschef mene at sikkert juridisk Skjøn om, at en Sag er haabløs, hænde, at Høiesteret er af en anden Mening, og skjøndt jeg antager, at Ingen vil fratjende den høitærede Justitsminister et skarpt Skjøn i saadanne Sager, tror jeg dog juridisk, at han fra sin egen Erfaring kan hente Bevis for, at det kan gaa saaledes. Saavidt jeg veed, har nemlig den høitærede Justitsminister selv forlangt en Sag appelleret til Høiesteret, som er bleven tabt, og som Høiesteret altsaa har udtalt en anden Mening om end den, Justitsministeren har havt. Altsaa, det forekommer mig, at det kan ikke altid en Minister skjøne om, hvorvidt en Sag er haabløs eller ikke, og det vilde jo i Virkeligheden ogsaa blive det Samme som en Høiesteretsdom. Men selv om han kunde det, kan der jo, som den ærede Ordfører sagde, baade i den nærværende Sag — og det er jo det, der her er Tale om — og i al Almindelighed være mangfoldige Tilfælde, hvor det kan have en ganske jærlig Betydning for den Paagjældende, at han faar netop Høiesteretsdommens Stempel for, at hans Paastand ikke er rigtig. Der kan være Betingelser tilstede, som knytte sig til hans Sag, hvorved han kan faae Oprensning, dersom han kan faae det godtgjort, at ad den Vej kommer han ikke frem. Det er jo ingenlunde umuligt, at den vedkommende Processøgende kan have Løste hos en Anden om, at han vil hjælpe ham i det beklagelige Tab, han har lidt uden egen Skyld, saafremt han kan fremlægge Høiesterets Attest for, at Lovgivningen i denne Henseende er af den Bestaaffenhed, at han er den virkelig tabende Part, og at det kun er paa denne Betingelse, at den Vedkommende vil faae Hjælp. Det kan jo være — jeg forudsætter det — at den Vedkommende, der vil hjælpe, vil sige: Jeg tager ikke Justitsministerens Skjøn om Sagens Haabløshed for god, kun naar den har Høiesterets Stempel derpaa, skal Du faae Dækning paa anden Maade for dit uforfkyldt lidt Tab, men før ikke. Og ligesom det i dette Spørgsmaal, hvor der er Tale om Erstatning, kan gaa paa denne Maade, kan det gaa i Overspørgsmaal og deslige Sager; og det er beklageligt, hvis Lovgivningen virkelig gjør det til en Forpligtelse at afflaa Begjæring om fri Proces og om Hjælp til Appel, naar Justitsministeren har det personlige Skjøn, at Sagen er haab-

løs. Thi det kan, som sagt, i flere Henseender have stor Betydning for den Paagjældende, at han faar den efter vore Domstoles Indretning endelige Afgjørelse. Med Hensyn til Sagen selv vil jeg sige, uagtet den høitærede Indenrigsminister ikke er tilstede, at denne Sag jo ogsaa forgrener sig ind paa hans Omraade. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører berørte, hvad jeg har hørt sige, at den samme Ret gjælder indenlands, at man giver Bevis for en Postanvisnings Indlevering, idet Pengene indbetales, men om den Vedkommende faar Pengene, er den lige gyldigste Sag af Verden. Man bryder sig ikke om, hvorledes det senere gaar Postanvisningen. En Mand kan paa det Sted, hvor Adressaten skulde bo, skrive Mandens Navn under, møde paa Posthuset og faae Pengene, uden at det kommer Postvæsenet ved. Naar saa den vedkommende Afsender kommer og siger: „Adressaten har ingen Penge faaet, men her har jeg Kwitteringen for Indleveringen, maa jeg saa faae mine Penge igen,“ da svarer Postvæsenet: „Vi have ogsaa Kwittering for rigtig Udbetaling.“ „Men den er falsk!“ „Ja vi kunne ikke svare til, om den rigtige Mand faar Pengene, vi have en Kwittering, og den betyder Intet.“ Hvis denne Ordning skal kaldes retsgyldig paa dette Omraade, saa er der her en Banfelighed tilstede. Jeg indrømmer, at et strengere Bevis i andre Retninger kan staae Omsætningsforholdene meget, besværliggjøre Bevægelsen med saadanne Papiere meget, men den nævnte Ordning kan ogsaa affødtomme mange Ubilligheder og Tab. Jeg tror altsaa, at dette Spørgsmaal har en mere almindelig Side, som det var værd at henlede Opmærksomheden paa, og henleder ikke alene de udenlandste Korreponderendes Opmærksomhed paa, at forsaavidt de bruge Pengeanvisninger, er der en Fare, idet der ingen Garanti er, de have intet Bevis, men maa sikke sig paa anden Maade, at Pengene rigtig komme Vedkommende i Hænde.

Justitsministeren (Mellermann): Med Hensyn til Andragendet under Nr. 14 skal jeg i Henhold til den høitærede Formands Udtalelser afholde mig fra at udtale mig videre om de Bemærkninger, som maa anses for at ligge for fjernt fra Sagen til at kunne behandles her. — Med Hensyn til Indstillingen under Nr. 15 vil jeg blot gjøre den Bemærkning, at jeg ikke har sagt at det slet ikke kunde have Interesse for Manden at appellere Sagen, naar han ikke kunde vinde den, men jeg har kun sagt, at til Betingelserne for at faae fri Proces hører, at der